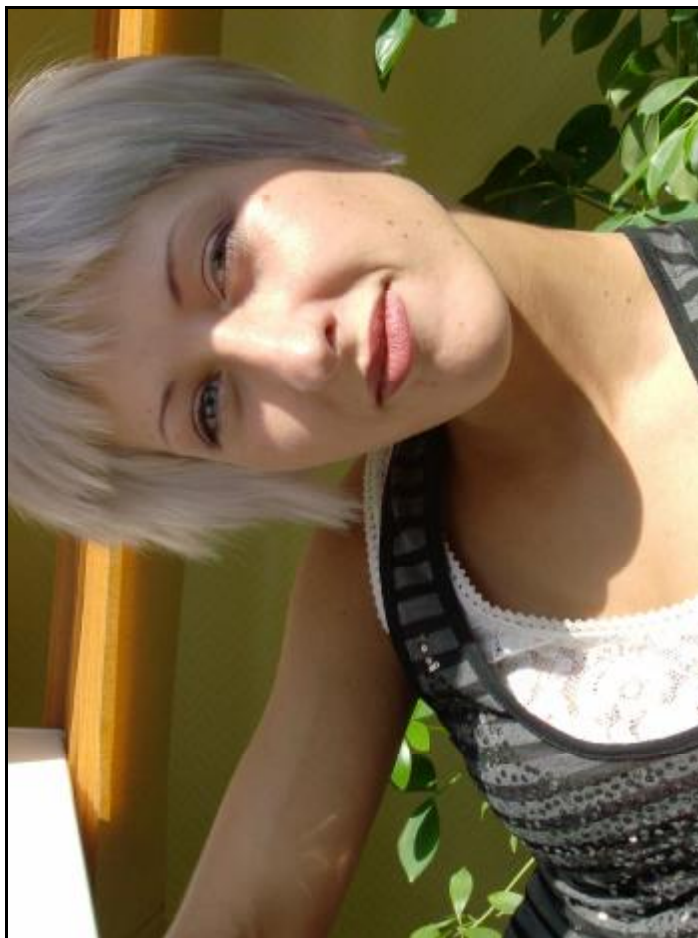

BEĀTE ANTA ZELTIŅA

Bet, protams, arī es esmu no tiem cilvēkiem, kas vēlotos mainīt pasauli,
bet saprotu - tas nav tik viegli.
Rīta saulē nosalušais akmens maniem vārdiem čukst:
Ko lai saku, mazo vabolīt,
tu ar savu plaukstu,
nevarēsi šo laukakmeni sasildīt!
Un tad dažreiz bezspēcībā un mazliet dusmīga domāju:
"Vai tiešām, šajā sasistajā stiklā iesviestie vārdi ir manējie?"
Atliek vienīgi mainīties pašai, lai mainītos arī pasaule.
Tā nu izvelku savus salauztos spārnus, lai mācītos no jauna lidot...
Atveru acis un redzu - pasaule ir skaista!
Tikai par nožēlu, - mēs paši tai skrienam garām.
Tādēļ es uzkavējos mirklī, izņemu no somas baltu lapu
un ar parastu zīmuli uz tās uzlieku savas dvēseles sajūtas.
Kā teikumu, kā mākslu vai kā dzeju. Cenšos paturēt mirkli mūžībā.
Un dažreiz, pat pēdējais rāsas pilieniņš uz stiebra,
kurā spoguļojas saule, dienu var padarīt daudz krāsaināku.